

Sygn. akt III PK 95/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko L. S.A. z siedzibą w S.
o odszkodowanie i sprostowanie świadectwa pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 15 maja 2014 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od L. S.A. w S. na rzecz M. J. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 15 maja 2014 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 9 stycznia 2014 r. w ten sposób, że zasądził od L. S.A. z siedzibą w S. na rzecz M. J. kwotę 11.247 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego, a mianowicie: 1) art. 52 § 1 pkt 1 k.p. polegające na przyjęciu, że działania powódki nie stanowiły ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych; 2) art. 100 § 1 i 2 pkt 2 i 4 k.p. polegające na ich niezastosowaniu i w efekcie przyjęciu, że bezpośrednie wizyty u klientów oraz sporządzenie

prawdziwych raportów z wizyt odbytych zgodnie z procedurami obowiązującymi u pracodawcy nie było podstawowym obowiązkiem powódki na zajmowanym przez nią stanowisku pracy; 3) art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. polegające na przyjęciu, iż pozwana nie wykazała umyślności w działaniu powódki rozumianej ani jako zła wola, ani jako rażące niedbalstwo oraz nie wykazała ciężkości zagrożenia interesów pracodawcy, w sytuacji gdy stan faktyczny sprawy potwierdza umyślność w jej działaniu, a zagrożenie interesów pracodawcy jest okolicznością notoryczną.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony jej oczywistą zasadnością.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Skarżący odwołuje się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jednakże uchodzi jego uwadze, że z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika

konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżący - poprzestając na uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistej zasadnością - nie podejmuje nawet próby wykazania istnienia tej przesłanki, gdyż nie tylko nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego w tym zakresie, ale nawet nie wskazuje przepisów, których obraza przez Sąd drugiej instancji miałyby być tego rodzaju, że w oczywisty sposób prowadziłyby do uwzględnienia skargi. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich elementów w podstawach skargi i ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie (por. postanowienie z dnia 19 marca 2012 r., II PK 289/11, LEX nr 1214576 i powołane w nim orzeczenia).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

